

нитѣ чуваха зловещия шумъ на крилетѣ му, палѣха кандилата и се кръстѣха суевѣрно.

— Не е на хубаво, Боженце!

На другия день, подиръ пладне, единъ страшенъ облакъ забуча, затрещѣ и се продѣни надъ узрѣлитѣ ниви. Земята се зарина съ градъ—едъръ като орѣхи. Очука хранитѣ до класъ. Почернѣха златнитѣ житници. Заприличаха на гробище.

Преди да почне градушката, видѣха орелѣтъ, кацналъ на отсѣчения дънеръ, съ тежко отпуснати криле. Той не се дигна да посрещне облака и да го поведе къмъ пуститѣ гори Тилилейски. А когато едрата градушка престана — намѣриха го мъртъвъ.

ПЛОВДИВЪ

ХУД. БОР. ДЕНЕВЪ